

SBOROVÁ SHROMÁŽDĚNÍ

LEDEN 1999

10.00	Betlémský kostel	OT	1. ledna	9.00	Blahoslavův dům	JV
				10.00	Kuřim	NP
				13.45	Tišnov	NP
				16.00	Blahoslavův dům	
					<i>novoroční odpoč.</i>	
8.30	Betlémský kostel	JG	3. ledna	9.00	Blahoslavův dům	PK
10.00	Červený kostel	JG				
14.15	Rychmanov	OT				
8.30	Betlémský kostel	OT	10. ledna	9.00	Blahoslavův dům	JŠ
10.00	Červený kostel	OT		9.45	Tišnov	NP
8.30	Betlémský kostel	JG	17. ledna	9.00	Blahoslavův dům	NP
10.00	Červený kostel	JG		10.30	Kuřim	EP
14.15	Rychmanov	JG		13.45	Tišnov	NP
				19.30	Blahoslavův dům	
8.30	Betlémský kostel	JK	24. ledna	9.00	Blahoslavův dům	JV
10.00	Červený kostel	JK		9.45	Tišnov	EP
14.30	Opletalova					
	<i>sborové odpoč.</i>					
8.30	Betlémský kostel	OT	31. ledna	9.00	Blahoslavův dům	JV
10.00	Červený kostel	OT		13.45	Tišnov	JV

LEGENDA:	JG	Jiří Gruber	EP	Eva Pilátová
	OT	Olga Tydlitátová	JŠ	Jiří Šimsa
	JV	Jaroslav Vitek	PK	senior Pavel Kašpar
	NP	Nad'a Popelářová	JK	Jan Keřkovský

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

SETKÁVÁNÍ

LEDEN 1999

ČÍSLO 1

ROČNÍK 1

Úvodník

Rozhovor s Janem Pokorným

Víno to je výborné

Co byste změnili v našem sboru

Ekuména - sbor v Židenicích

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

Setkávání ...

Každé setkání nás může obohatit. Do našeho života, obzoru a pohledu vstupuje něco nového a nečekaného. Setkání znamená změnu, novou příležitost. Setkání však může znamenat i zápas, nepochopení a nutnost se rozhodnout.

K zvláštnímu neopakovatelnému setkávání dochází v křesťanském sboru. Setkáváme se tu s Božím slovem, které před námi otevírá nové pohledy a možnosti. Připomíná nám naši svobodu i odpovědnost. Je to setkání s pravdou a světem. Soudem i záchranou.

Setkáváme se tu také mezi sebou. V každém člověku potkáváme rozmanitost a bohatství Božích obdarování. V každém člověku se můžeme setkat s Kristem, který nám přináší pomoc nebo naši pomoc očekává.

Setkáváme se tu však i sami se sebou. Boží slovo nám pomáhá vidět se tak, jak nás vidí Bůh. Jako hříšníky, kteří dostali milost. Jako prach země, který byl vyzdvižen ke slávě Boží.

Setkání, k nimž dochází v křesťanském sboru, tvoří páteř našeho života. Nedávají nám ustnout. Pomáhají nám jít životem dál.

Nestačí jedno velké setkání. Bůh se s námi chce setkávat stále znovu. Jeho milosrdenství jsou nová každého jitra. Proto setkávání. Proto vždy znovu přicházíme do shromáždění církve. A proto také každý měsíc tento časopis. Pomocí psaného slova a několika listů papíru chceme tomuto setkávání napomoci a rozšířit jeho možnosti.

Nový časopis má za úkol především informovat o všem důležitém a zajímavém, co se ve dvou brněnských sborech děje a plánuje. Chceme jeho prostřednictvím oslovit všechny své členy a přátele a dát jim na stránkách časopisu příležitost k vzájemnému setkávání a rozhovoru. Uvítáme všechny Vaše články a podněty. Můžete je odevzdávat v kanceláři nebo posílat na adresy obou sborů.

Těšíme se, že časopis také přispěje k živější spolupráci obou brněnských sborů, které se rozdělily teprve před 47 lety a mají proto mnoho společného.

Časopis můžeme považovat za rozšířená sborová ohlášení, kterým by měl do jisté míry ulehčit. Na mnohé podrobnosti bude možné v ohláškách pouze upozornit. Nechceme přitom konkurovat ostatním církevním časopisům. Chceme psát především o tom, co bude zajímat brněnské evangeliky a oslovit ty, o nichž víme, že hledají hlubší zakotvení života. Proto uvítáme, když časopis nabídnete k přečtení svým přátelům.

Redakční rada

Brno II - sborový zájezd do Jilemnice a Křížlic

Daniela Ryšavá

Na začátku měsíce listopadu se část našeho a židenického sboru společně vydala na zájezd do Jilemnice. Jeho příčinou byla instalace a ordinace manželů Horákových. Martin a Gábina Horákoví strávili v Brně jeden rok na vikariátu a během této doby se s naprostou samozřejmostí začlenili do života obou sborů. Není proto velkým překvapením, že lidé, kteří se s nimi chtěli pozdravit, naplnili celý autobus.

Jilemnice a Křížlice, kde oba působí, leží v podhůří Krkonoš. Bylo nutné vyjít v osm hodin, abychom byli na místě včas. Cesta nebyla z nejkratších, ale to rozhodně nebylo na závalu (alespoň pokud mohu mluvit za mládež), protože jsme projížděli velkou částí naší republiky, nebyla nouze o zajímavosti a pamětihodnosti. Pan Marek jako správný učitel neváhal a podělil se s námi o své vědomosti. Kousek za Hradcem Králové leží město Vysoké Mýto. Většina z nás tu nebyla, proto jsme rádi využili příležitost prohlédnout si historické jádro, náměstí se znamenitými zvěrokruhy, gotickou katedrálou, navštívili jsme i evangelickou modlitebnu. Krátce po jedné hodině se před námi konečně objevily domy Jilemnice. Ohlásili jsme se na faře, kde nás přivítal Martin, ale hlad nám nedovolil se zdržet déle. Oběd byl kapitola sama pro sebe. Nicméně z ohlasů mohu soudit, že byl "nezapomenutelný".

Samotné shromáždění se konalo v Křížlicích, malé vesničce nad Jilemnici. Je pravděpodobné, že se vám tento název zdá povědomý. Koná se tu totiž řada akcí, jako je letní kurz apod. Ti z vás, kteří tu byli, se mnou budou jistě souhlasit, když řeknu, že je to výjimečné místo. Stála jsme na kopci a nevěřila svým očím. Díky jasnému počasí bylo vidět hluboko do údolí. Lesy na protějších stránkách měly sice stále podzimní barvy, ale ve vyšších polohách se objevoval mimosní sněhový poprašek. Z celé vesnice byl vidět pouze bílý kostelík dole pode mnou. Když jsem pak stála uvnitř,

mohla jsem dvěma vidět končící den. Jedním slovem pohádka. Samotné instalace a ordinace shromáždění bylo výjimečné. Místo jiné i díky neuvěřitelně vysokému počtu přítomných kazatelů (pohyboval se kolem čísla 23). Ovšem, že nechyběla ani káva a čaj s malým pohostěním. Po celé odpoledne mě zvláštní nálada neopustila. Když jsem se za svitu světla z okolních usedlostí vracela k autobusu, vůbec se mi nechtělo domů.

Možná vám přijde divné, proč píšu o zájezdu, který se konal před dvěma měsíci. Vždyť všechny podrobnosti už víte od svých přátel. Já jsem se opět utvrdila v tom, že je velmi hezké, ale i důležité mít společné zážitky.

*Nakladatelství Eman a Senior klub YMCA
(SKYB)*

Vás zvou

na presentaci dvou nově vyšlých svazků
Spisů Boženy Komárkové

O SVOBODĚ SVĚDOMÍ (4. svazek)

a

VE SVĚTĚ A NE ZE SVĚTA (5. svazek)

spojeným se seminářem o významu
jejího díla a životního příkladu.

Celý seminář bude zahájen **v sobotu 23. ledna 1999 v 9⁰⁰**. V místnostech farního sboru v Brně I, Opletalova 6.

Knihy bude možné zakoupit.

Znovu o Setkávání

Jak jsme avizovali, časopis bychom v obou sborech rozdávali poslední neděli v měsíci všem účastníkům bohoslužeb. Těm, kteří by si přáli časopis posílat, rádi vyhovíme. Náklady na vytištění jednoho čísla odhadujeme na **8 Kč**. Proto předpokládáme, že pravidelní účastníci bohoslužeb a přispívající členové našich sborů si časopis předplatí na celý rok. Dobrovolné předplatné jsme stanovili na **100 Kč**. Můžete je složit v kancelářích našich sborů a budete mít zaručeno, že se na vás časopis dostane.

Redakční rada

ROZHOVOR

Neuvěřitelné jubileum

Rozhovor s farářem PhDr. Janem Pokorným k jeho 80. narozeninám

Pane faráři, proč jste se rozhodl pro studium teologie?

Jednak na mě působila rodinná tradice a ovzduší, v němž jsem vyrůstal. Nejen můj dědeček Václav Pokorný, ale také dva strýcové Vladimír Pokorný a Timoteus Pokorný byli kazateli. Také ze strany maminky roz. Fleischerové byla řada farářů sahající až do toleranční doby. Už to nějak vytvářelo moje nasměrování ke studiu teologie. Význačnou roli hrála také moje vážná nemoc, když jsem se v 17 letech ocitl na samé hranici života. Tehdy jsem si uvědomil, co je v životě podstatné a k čemu se člověk může utéci v dobách pohody i těžkých zkoušek. To všechno působilo na mé rozhodnutí a také vyučování a zvěstování faráře Dr. Viktora Hájka.

Ten ovlivnil mnohé, že?

Ze spojeného tehdy ještě brněnského sboru vycházeli tenkrát téměř každý rok noví bohoslovci a pod jeho vedením pracovala pak také dlouhá řada vikářů. Jmenuji jenom namátkou: Emil Stehlík, Václav Matoulek, Josef Veselý, Josef Hlaváč, Jaroslav Staněk, Jiří Staněk, Jaroslav Horák, Ladislav Horák, Milan Mrázek, Milan Hájek. Já jsem pracoval ve sboru od uzavření vysokých škol v r. 1939 nejprve jako výpomocná kancelářská síla, pak jako diakon a od ordinace v r. 1943 jako vikář. Tehdy skoro pět let do r. 1945. Takže jsem se mnohému naučil. Viktor Hájek měl veliký kazatelský dar. Jeho kázání měla logickou stavbu, takže byla dobře zapamatovatelná a také přednes byl výborný. Univerzitní profesor i nejprostší posluchač uslyšel srozumitelně zvěst evangelia.

Dr. Viktor Hájek nastoupil vlastně po Vašem dědečkovi Václavu Pokorném?

Ano, bylo to dědečkově osobní přání. Hájkův otec byl jeho přítel. Oba patřili k výrazně reformovanému tzv. böhlavskému směru. Vydávali spolu po dlouhá léta časopis Českomoravskou jednotu. To byl vpravdě lidový evangelický časopis jaký nám dnes chybí. Většina našeho tisku i Evangelický kalendář mají chvályhodnou intelektuální úroveň, ale jenom s rozpaky je můžete dát do ruky člověku mimo církev, člověku hledajícímu, který by se rád, způsobem jemu srozumitelným, seznámil s tím, o co nám jde. Zdá se mi, že v tom mají větší obdarování bratři katolíci, kteří doveďou udělat lidové čtení a popularizovat teologickou vědu nebo poznatky ze světové ekumény přístupným způsobem, i když zde někdy hrozí nebezpečí určité naivity.

Jaký byl dědeček farář Václav Pokorný, zakladatel našeho sboru?

Dědečka poměrně dobře pamatuji, poněvadž mi bylo 15 let, když v r. 1933 zemřel. Pamatuji si na něj jako na velice laskavého člověka. Lidé ve sboru oceňovali to, že si každého všiml, s každým vlídně pohovořil a poradil. Myslím, že měl zvláštní pastýřské obdarování. Jeho kázání byla christocentrická a nebál se použít i příkladů ze života. V jednom kázání se odvolával na mého druhého dědečka MUDr. Antonína Fleischera, známého přírodovědce-entomologa, který mu vyprávěl, jak důmyslným dílem je taková anatomická stavba broučka. Takové věci si děti pamatují.

rakže to byl hodný dědeček?

V rodině býval laskavý, i když se někdy dovedl spravedlivě rozhorlit, zvláště na takového neposedného kluka, jakým jsem někdy býval. S velikou vděčností

vzpomínám na společné vánoce na Pelli-cově ul. na staré faře, kde se celá rodina sešla. My jsme bydleli tehdy na Dlouhé ulici, dnešní Staňkově, o vánocích jsme chodili na faru, tatínek nás někdy vezl na saních. Štědrovečerní služby tenkrát nebývaly, až na hlavní svátek vánoční takže jsme celé odpoledne strávili společně. Dědeček četl z Písma a pomodlil se, pak jsme my děti ještě odříkávaly biblické verše, které jsme se naučily na slavnost nedělní školy, no a potom přišlo napjaté očekávané rozdělení dárků, poměrně skromných, když vidím, co všechno dostávají děti dnes.

To ještě nebyl postaven Blahoslavův dům?

Ten byl postaven až v r. 1924. Byl jsem při jeho otevření. Před tím se pamatuji na konfirmace na Pellicově ul. a také na velice oblíbené bazary, které se konaly v zahradě za kostelem - při nich bývalo i dostatek všelijakých zábavných soutěží a legrace. Pozoruhodné bývaly i sborové vycházky v létě, v neděli po kostele. Kostel býval ještě ve 14 hodin, tedy v úžasný čas, kdy po dobrém obědě jsme my děti usnuly, zvláště když třeba na okně v tom horku dělala moucha svoje jednotvárné bzzzz, bzzzz. Museli jsme jako farářská rodina sedět uprostřed v první řadě. Teprve po skončení kostela se konala sborová vycházka do Wilsonova lesa, na Kraví horu nebo do Pisárek, což jsou dnes místa téměř uprostřed města.

Brno jste opustil po válce?

Ano, hned v r. 1945 jsem se rozhodl jít do Prosetína. To bylo tak: V Praze jsem potkal na chodbě v synodní radě br. faráře Josefa Staňka, který právě odcházel z Prosetína do Trutnova, a ptal se mně, zda bych po něm nenastoupil v Prosetíně. Prosetínský sbor jsem znal od mládí, poněvadž sousedil se sborem rovečským, kam jsme jezdili, a tak jsem s tím rád souhlasil, i když br. senior Hájek mi to měl trochu za zlé, poněvadž v brněnském sboru bylo

po válce hodně práce. Sám se teď domnívám, že jsem mohl ještě trochu počkat, poněvadž moje žena musela pak jako studentka dojíždět na fakultu do Brna.

Chtěl jste být už samostatný?

Bylo mi tenkrát už 27 let a tak jsem pochopitelně toužil po samostatné práci na sboru a také mě lákal odlišný venkovský způsob života. V Prosetíně jsem byl 7 let, nejprve nějakou dobu sám a pak se svou ženou Alenou roz. Matyášovou z Brna, která se také náramně dobře vžila do nového prostředí. Myslím, že je to veliké obohacení, když člověk pozná způsob myšlení a práce člověka městského i venkovského.

Do Brna jste se vrátil, když se náš sbor rozdělil?

Bratr farář Šebesta, bezprostřední nástupce Hájkův po jeho zvolení za synodního seniora a odchodu do Prahy poznal, že se tak velký sbor už nesnadno obstarává, a proto na konci r. 1951 dosáhl rozdělení sboru na dnešní I. sbor (také historicky první) a II. sbor se sídlem v Blahoslavově domě. Tenkrát se na mě obrátili, jestli bych nešel do I. sboru. I když jsme se neradi loučili s Prosetínem, přece s ohledem na jakousi rodinnou následnost jsme se rozhodli do Brna jít. Pracoval jsem zde pak rovných 40 let.

Ta léta se v tak krátkém rozhovoru nedají postihnout, připomeňte, prosím, co pro Vás bylo v těch letech těžké a co zase radostné.

Těžké byly všelijaké technické a stavební starosti, poněvadž jsme se přestěhovali vlastně do rozvalin. Za kostelem bylo ještě zbořenisko vybombardovaného sálu, v jehož troskách zahynula matka mého švagra, sestra Žofie Zbytovská. Všude plno cihel, které se několik let oškrabávaly. Některé lavice v kostele shnilé, fara zpustlá po sedmiletém neobývání. Všechno se totiž tenkrát soustředilo na Červený kostel, který jsme dostali po německé evang. církvi a fara na

Opletalově ul. Okna staré fary se otvírala ještě ven, takže když jsme měli malé děti, musela se všechna vyměnit, topilo se v několika kamnech, právě, když zemřel otec mé ženy, vyměňovala se všechna zpuchřelá elektrika, takže jsme museli strašným kvaltem všechn ten jemný prach umýt, než přijeli hosté, vyměňovalo se topení na ústřední, nejprve na pevné palivo a pak na plyn, dvakrát byl za tu dobu nahrazován a omítán kostel, a náramně starosti a hádání byly kolem statického zabezpečení Červeného kostela. Tyto starosti, i když byla rada spolupracovníků, braly dost času.

A to radostné?

Byla zde pěkná práce s dětmi a s mládeží. Nedělní školu vedl ještě bratr Ing. Bohumil Michal a po něm jeho snacha sestra Jiřina Michalová, byly zde dvě skupinky mládeže. Návštěvy služeb Božích se i v těch velmi kritických letech udržely na dobré úrovni. Konfirmace se konaly, snad až na jednou nebo dvě výjimky každého roku. Hlavně mě těšila služba kazatelská a křesťanská služba při nemocných a osamocených. Když se dívám na tu práci nazpět, tak si myslím, že jsem mohl všechno to dílo více rozdělit. Ale záleželo mi na tom, aby doposledka bylo všechno promyšleno, zařízeno, aby nebylo nic improvizováno, nebo odbyto. Velkou pomocí mi v tom byla moje žena, přes její tvrdé a náročné povolání.

Co se změnilo po sametové revoluci?

První roky to bylo jako v roce 1968 - jakési velké nadšení a obrovská ekumenická shromáždění, že nestačil ani Červený kostel - tak také po sametové revoluci vypukl najednou veliký zájem. Byli jsme zváni na radnici do kruhu kolem rektora univerzity, ale jak to bývá, pomalu vše opadlo a dostalo se do koleji všedního díla. Ještě po duchomorném totalitním frázováním vytryskly praménky čerstvého zájmu o zvěst evangelia a o postavu Ježíše Krista, takže přicházeli lidé z necirkevních řad. Vyskytlo se i několik křtů mladých lidí, zvláště z řad vysokoškoláků.

Někteří z nich pak studovali i teologii. Také se vracela řada bratří a sester, kteří pod tlakem totalitního režimu se aktivně po několik let nezúčastňovali sborového živo-

ta. Bylo zde jakési oživení, ale nyní opět všechno záleží na vytrvalé, soustředěné a poctivé práci ve sboru, na výchovné práci od té nedělní školy a především na čisté zvěsti evangelia. Znovu si uvědomujeme, že nelze čekat nějaké zázraky od vnějších převratů, od postav lidských, ale že záleží na tom, co zvěstujeme ze slova Božího a jak se snažíme podle toho žít. Církev nesmí podlehnout pokušení, aby se při všech příležitostech nápadně zviditelňovala. Nápoj evangelia se prosazuje svou vnitřní silou a láskou, nikoli rafinovanými psychologickými metodami a poutači.

Kam by se tedy měl sbor ubírat?

Naznačil jsem to krátce novému faráři Gruberovi v instalačním pozdravu. V Brněnském sboru zaznívala dvě základní slova. Za prvé "My kážeme Krista", jak je napsáno nad vchodem do kostela na Pellícově ul. Jde o soustředění na tu jednu drahou postavu, naše zbožnost má být christocentrická. Na něm se vše rozhoduje a na něm odvěké Boží "ANO" se sklání k nám hříšným lidem a naši určité dějinné i osobní situaci. Proto je nám tak náramně drahá první otázka Heidelberského katechismu. "Mým jediným potěšením v životě i smrti je to, že nejsem sám svůj, ale svého věrného Spasitele Ježíše Krista, který svou drahou krví za všechny mé hříchy dokonale zaplatil, mne ze vši ďáblovy moci vykoupil, a tak mě sobe oštíhá, že bez vůle Otce mého nebeského ani vlásek z mé hlavy spadnout nemůže". To druhé je napsáno na náhrobku mého děda Václava Pokorného na Ústředním hřbitově. "Králi věků nesmrtelnému, neviditelnému, samému moudrému Bohu buďž čest a sláva na věky věků" (1. Tim. 1, 17). Nakonec nejde ani o vyniknutí kazatele ani o proslulost sboru, ale o čest a slávu Boží v duchu Kalvínova vrcholného vyznání "Soli Deo gloria", samotnému Bohu sláva. To je ten biblicko-reformovaný základ našeho sboru a s vděčností musím vyznat, že tato vyznavačská kontinuita byla zachována všemi dosavadními kazateli ve sboru. Samozřejmě je nutno tyto základní věci přibližovat dnešnímu člověku dnešním jazykem a novými neotřelými způsoby.

Otázky položila PhDr. Eva Šimková

Adventní odpoledne křesťanské služby

Rut Hanáková

Stalo se již tradicí v našem sboru (Brno I), že první adventní neděle je věnována křesťanské službě. Je připravován odpolední program doplněný pohoštěním, o které se starají ochotné ruce sester.

Na letošním adventním odpoledni jsme si připomněli narozeniny bratra faráře Jana Pokorného, který je duchem našeho odboru křesťanské služby.

Požádali jsme jej proto o odpolední program, abychom se mohli radovat nejen z jeho přítomnosti, ale také ze slova, které od něj uslyšíme. Náš milý osmdesátník nás potěšil biblickým slovem i vzpomínkami na dětství, mládí a léta služby v církvi, které podal živě s humorem. Připomněl, že to byl především Pán Bůh sám, který malého nedonošeného červíčka chránil, vedl a dal se mu poznat v celé své blízkosti, a slávě.

Malé překvapení v podobě hudebního dárku připravila skupinka mládeže, která přezpívala bratru faráři dvě písně, složené k tomuto jubileu Davidem Mikoláškem.

Sestra farářka Olga Tydlitátová pak thumočila přání nás všech, aby Pán Bůh i nadále dopřával milému jubilantovi svěžest na duchu i na těle, tak aby mohl přinášet ještě dlouho radost všem, kterým c velkou obětavostí slouží.

Závěr radostného odpoledne doplnily sestry z křesťanské služby pečivem, chlebičky, kávou a čajem. Tak jsme mohli ještě všichni spolu pohovořit v dobré pohodě.

Děkujeme Pánu Bohu, že dopřál našemu sboru takového pastýře a že stále můžeme od milých manželů Pokorných čerpat zkušenosti z práce ve službě bližním, kterou oba s dobrou myslí bez ohledu na svůj věk konají.

Sborový oběd

Tak jako v předchozích dvou letech chce odbor křesťanské služby sboru Brno I uspořádat společný sborový oběd především pro osamělé, který bude **v neděli 10. ledna 1999 ve 12⁰⁰ na farní na Opletalově ulici.**

Přihlásit se k obědu je možno ve farní kanceláři. Cena obědu asi **30 Kč.**

Bližší informace při ohláškách.

Varhanní koncerty v Blahoslavově domě

Poté, co varhany v Blahoslavově domě prošly zásadní zvukovou přestavbou hlavních rejstříků (provedlo varhanářství Pavla Doubka v Havlíčkově Brodě ke spokojenosti kalaudátorů prof. Vratislava Bělského a prof. Jiřího Sehnala), zahájili jsme v Blahoslavově domě řadu varhanních koncertů, k nimž zverme všechny členy našich sborů i brněnskou veřejnost.

Zahajovací koncert 15. listopadu 1998 byl dílem Kamilly Khugarové, která provedla díla C. Francka a O. Messiaena. Druhý v řadě varhanních koncertů v Blahoslavově domě je připraven na neděli **24. ledna 1999 v 17⁰⁰.** Vystoupí **Hana Bartošová a Ivo Bartoš.**

Srdčně zveme.

Daňové přiznání

V kanceláři farního sboru je možné si během měsíce ledna telefonicky nebo ústně objednat potvrzení o celkové výši darů, které je pak možno využít při přiznání daně z příjmu ke snížení daňového základu.

Sborová kancelář Brno I.

Při výstavě ručních prací klientů denního centra - domovinky Střediska Diakonie ČCE, která se konala 1.11.1998 jsme vybrali **1505 Kč.** Všem vám za příspěvek děkují. Za tyto peníze nakoupí Diakonie další materiál na výrobu výrobků.

V únoru 1999 bychom chtěli uspořádat výstavu v rámci akce "30 dní pro neziskový sektor" v Červeném kostele.

Eliška Soběslavská

Společenská

Sbor Brno I.

Tento měsíc oslaví svoje kulatiny tyto sestry a tito bratři:

1. 1. 1998	Zdeněk Freisleben z Brna	50 let
2. 1.	Vladimír Musil z Brna - Pisárek	50 let
3. 1.	Ludmila Pokorná z Brna - Žabovřesk	85 let
4. 1.	František Havránek z Brna - Bohunic	70 let
6. 1.	Emanuel Veselý z Brna - N. Liskovce	85 let
13. 1.	Jiří Slovák z Brna	70 let
14. 1.	Zdeněk Mráz z Brna - Veveří	70 let
15. 1.	Pavel Lukl z Brna - Lýšně	82 let
17. 1.	Jiří Stratil z Brna - Pisárek	80 let
18. 1.	Adolf Kurnhala z Brna - Černých Polí	83 let
22. 1.	Františka Juráčková z Brna	91 let
23. 1.	Josef Kuččík z Brna - Bystřice	81 let
28. 1.	Jaroslav Jurková z Brna	70 let
31. 1.	Marie Fraňková z Brna - Bohunic	88 let

Všem blahopřejeme a vyprošujeme boží požehnání do dalších dnů a let.

Výběr byl proveden způsobem: 10, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80 a výše let.

Pokud jsem na někoho zapomněl, nebo údaj uvedl chybně, dejte toto na vědomí ve farní kanceláři. (pozn. redakce.)

V měsíci listopadu jsme se rozloučili s:

- 12. 11. 98 Miladou Bílokovou z Brna (*1913)
- 13. 11. 98 Jarmilou Unčovskou z Brna (*1921)
- 15. 11. 98 Janem Hanákem z Brna

Během měsíce listopadu byli pokřtěni:

- 15. 11. 98 Šárka Majzesová nar. 29. 7. 1988 z Brna

rubrika

Sbor Brno II

Tento měsíc oslaví svoje kulatiny tyto sestry a tito bratři:

5.1.	Věra Herčíková z Brna - města	78 let
6.1.	Marie Váňová z Brna-Řečkovice	86 let
10.1.	Emilie Válková, z Brna města	93 let
11.1.	Přemysl Kostecký z Brna - města	77let
12.1.	MUDr. Dagmar Hádková z Brna - Řečkovice	70 let
	Julie Šindlerová z Brna - Bohunic	92 let
	Růžena Jimramovská z Lelekovic	75 let
13.1.	Františka Kolínská z Ostopovic,	78 let
	Pavla Markovičová z Brna - Král. Pole	75 let
17.1.	Zdeňka Čurdová, z Brna	83 let
18.1.	Libuše Dvořáková, z Brna - Černých Polí	75 let
	Jaroslava Hájková z Brna - Lesné	77 let
19.1.	Prof. PhDr. Otakar Trhák z Brna - města	77 let
	Jindřiška Tršová z Brna - Žabovřesk	78 let
20.1.	Vladislav Juránek z Kuřimi	81 let
21.1.	Anežka Fidrmucová z Brna	76 let
25.1.	František Kovář z Brna - Bystřice	93 let
28.1.	Darina Marková z Brna - Král. Pole	84 let
	Milan Melichar z Brna - Řečkovice	76 let
29.1.	Marie Sýkorová z Brna - Král. Pole	76 let
31.1.	Hana Pavlovská z Brna Řečkovice	70 let

Všem blahopřejeme a vyprošujeme boží požehnání do dalších dnů a let.

Výběr byl proveden způsobem: 70, 75 a výše let.

Pokud jsem na někoho zapomněl, nebo údaj uvedl chybně, dejte toto na vědomí ve farní kanceláři. (pozn. redakce.)

V měsíci listopadu jsme se rozloučili s:

Lydii Přidalovou z Mokré Hory

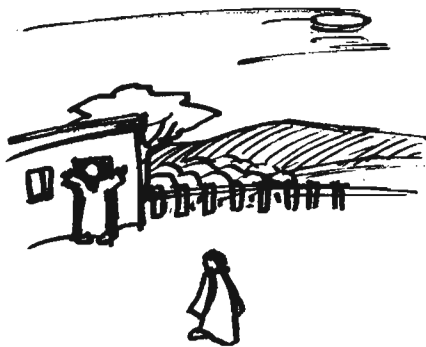
Domácí pobožnost

Text: Lk 15,11-24

Řekl také: "Jeden člověk měl dva syny." Začíná to jako pohádka. I když v té většinou vystupuje král a tři synové, nebo také tři dcery. Zde je však člověk a ten má dva syny. Mladší syn by se musel při případné otcově smrti spolehnout na poctivost svého staršího bratra. Proto nechce ponechat nic náhodě a požádá svého otce, aby svůj podíl na majetku dostal ihned. Navíc nechce svého hospodařit na statku svého otce a všechno zpeněží. A nejen to. Odejde do daleké země, emigruje a o své jmění rozmařilým způsobem života přijde. Takový, řekli bychom, všední příběh. Není tu nic, v čem bychom tohoto mladšího syna litovali a soucítili s ním. S jakou šel, takovou potkal.

Tím však jeho příběh nekončí. Když už nic nemá, o všechno přijde, vše zděděné utratí, nastane v té daleké zemi hlad. Začne velmi palčivě pociťovat nouzi. Teď jde pást vepře, tedy zvířata, o kterých věděl, že jsou nečistá. Tak byl doma vychován. Nejen daleko od domova, ale i od postojů, ve kterých byl vychován. Došel opravdu nejdál, jak mohl.

Má takový hlad, že by se raději nasytil slupkami, které dostávali tato nečistá zvířata. Ani ty však nedostával. Ve velkém hladu, na pokraji smrti mezi nečistými zvířaty dojde náhle k zvratu. Čteme tu: "Tu šel do sebe." Zapřičinily to tyto neutěšené podmínky, jeho velká nouze, život bez východiska, že jde do sebe? Mohl přece takto žít až do konce svého života a být přesvědčen, že nemůže nic dělat, že si za to může sám, a tak si sní, co si uvařil. Nebo

jak si to zavařil. Mohl umřít s iluzí, že za všechno může sám a že si to taky sám odskáče. Umře si sám za to, že si svůj život pokazil.

Tu šel do sebe. Taková cesta do sebe je obestřena tajemstvím, proč se na ni někdo vydá.

A jak taková cesta do sebe vypadá? "Tu šel do sebe a řekl: 'Jak mnoho nádeníků u mého otce má chleba nezbyt, a já tu hynu hladem!' Vidíme, že je to prostá úvaha o denním chlebu. Myšlenka na chléb ho přivede k myšlenkám na hospodářství svého otce. Tam mají chléb, já nemám. Tato prostá myšlenka na nasycení chlebem je základem k tomu, aby nahlédl, že může se svým životem něco dělat. K svému životu i prostému chlebu potřebuje druhé. Říká si: 'Vstanu, půjdu k svému otci a řeknu mu: 'Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem hoden nazývat se tvým synem; přijmi mne jako jednoho ze svých nádeníků.'"

Vidím, že si tu nachystal řeč, kterou pronese. Naznal tím, že nemůže domů přijít samozřejmě, jako by se nic nestalo. Věděl, že svému návratu musí dát formu, a to formu žádosti, o přijetí do služby. Už ne syn, který žádá svou polovinu majetku, ale jako nádeník, který si chce vydělávat na svůj denní chléb.

Tento mladší syn, zprvu jistý, že si může o svém životě rozhodovat sám, že si svůj život může zařadit bez ohledu na druhé, teď v daleké zemi jde náhle do sebe. A tato cesta do sebe nekončí tím, že by si vyčítal a ulpěl v sebeobviňování. Vždyť tu čteme: "I vsatl a šel k svému otci." Nejdříve šel do sebe, ale tam nezastavil. Jeho cesta pokračuje od něho k jeho otci. Jak si to promyslel, tak to také udělal.

Nejen, že se mladší syn vydal na cestu k svému otci. Čeká nás další překvapení. Čteme totiž: "Když ještě byl dalko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu." Čekali bychom, že na tohoto nezdárného syna všichni zapomněli. Potom, co nechtěl mít s nikým nic společného, nebude s ním chtít mít něco společného někdo jiný. Avšak čteme, že byl ještě daleko a otec ho viděl. To znamená, že ho musel vyhlížet. A to ne až teprve teď, ale celou dobu, kdy byl z domu pryč. Tento otec se nesmířil s odchodem svého syna a celou dobu čekal, kdy se domů vrátí.

Prodchnut milosrdenstvím teď běží naproti synu, který se s obavami vrací. Nedbá na svou důstojnost a běží. Také jinak nemůže, kdož ho prostoupí milosrdenství. Nemůže dělat nic jiného. Milosrdenství je totiž tak silná mocnost v tomto světě, proti které nikdo nic nemůže. Neprojevuje se však mocensky, ale právě tím, že otec v podobenství běží naproti ztracené-

mu synu, i když se nám to snad nezdá příliš důstojné.

Dále čteme: "Objal ho a políbil. Syn mu řekl: 'Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem.' Před mocným jednáním milosrdenství otce přestává najednou mít smysl připravená řeč. Stačí z toho, co si syn připravil, říct jenom polovinu. Jeho prosba o přijetí za nádeníka pozbyla smyslu.

"Přiveďte vykrmené tele, zabijte je, hodujme a buďme veselí, protože můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen." K takové události patří hostina. Dokonce dají zabít tučné tele, aby byla hostina pořádná. Mladší syn šel do sebe a přál si mít jako jeden z nádeníků jeho otce chleba nazbyt. Teď se vrátil a na oslavu je kvůli němu zabito vykrmené tele. Je také proč být veselý. To tele není zabito jen pro mladšího syna, ale i pro otce. Vždyť jeho syn byl mrtev, a zase žije. Jeho ztracený syn je nalezen. Našel svou cestu domů.

"A začali se veselit." I my se můžeme veselit. Vždyť Ježíš toto podobenství vyprávěl farizeům a zákoníkům, kteří mezi sebou reptali: "On přijímá hříšníky a jí s nimi." Toto podobenství znázorňuje hříšníka a jeho otce. V roli takového otce je i Ježíš, vždyť vybíhá ke každému z nás se svým milosrdenstvím. Pán Bůh ho k nám posílá a on neváhá se veselit s každým, kdo byl mrtev a žije, kdo byl ztracen a je nalezen. Jí s hříšníky a přijímá je. Přijímá je celým svým životem, který jim dává na pospas až tak beznezně, že svůj život dává na kříži. Zde umírá proto, že nás hříšníky přijímá a neustále vyhlíží.

Jiří Šimsa

Výročí měsíce

Vzpomínáme na bratra Ing. Bohumila Michala.

Věra Doleželová

Bratr Michal (narozen 13. 7. 1887 v Račicích u Hor. Bobrové - zemřel 7. 1. 1978 v Brně) učil v prvním brněnském sboru 65 let v Nedělní škole. Většinu této dlouhé doby Nedělní školu i vedl. Jeho zbožnost, láska k české historii a zpěvu duchovních písní měla kořeny v jeho rodě, který se k helvétskému vyznání přihlásil hned po vydání tolerančního patentu. Velký vliv na studenta novoměstské reálky měl jeho učitel náboženství farář Josef Dobeš a později - to už posluchače brněnské fakulty - farář Václav Pokorný.

Do Brna přišel bratr Michal jako osmnáctiletý v roce 1905 a Brnu už zůstal věrný do konce svého dlouhého života. Zde byl po absolvování techniky zaměstnán na ředitelství pošt a telegrafů, zde se na samém sklonku I. světové války v roce 1918 oženil s ušlechtilou chovankou krabčického ústavu Marií Pyšnou z Jimramova, zde přimknutí k Brněnskému sboru vychovali své tři děti, pro něž vytvořili pravý domov - místo vzájemné lásky, důvěry a úcty. Jejich vzácné manželství ukončila až po 58 letech až smrt.

Z naší kavárničky: O druhé části programu

K. Křehliková

Jak je již známo, v 'kavárničce' máme dva programy: první duchovní, druhý rozličný. Mezi nimi půlhodinová přestávka při kávě a čaji.

Dnes Vám chci povědět o druhém programu. Velké oblibě se těší hudební odpoledne, kdy nasloucháme hře na klavír, na housle, na flétnu, na violoncello či sólovému zpěvu. Jindy je zařazena přednáška z historie, seznámení s obsahem zajímavé knihy, životopis známé osobnosti. Zaujímou nás také cestopisné zážitky často doplněné fotografiemi, různými suvenýry nebo promítání diapozitivů.

Aby byla dána možnost každému účastníkovi 'Kavárničky' nějakou zajímavostí obohatit program, míváme jedenkrát za měsíc tzv. Pele - mele. Zde, kdo chce, může povědět, přečíst, přednášet básně, zpívat apod.

Pravděpodobný program na leden:

O Karlu Čapkovi, o Izraeli, hudební odpoledne a samozřejmě Pele - mele.

Nedělní škola byla jednou z lásek bratra Michala. Dalšími byly česká evangelická historie - odtud jeho obliba spisovatele Aloise Jiráska - historie jeho vlastního t.j. Michalova rodu - po léta shledával prameny v archivech - a zahrada. Možná pro svůj selský původ měl rád práci v zahradě, procházky do přírody a občas podnikl i mnoha kilometrové výlety. Po léta organizoval a vedl výlety sboru do brněnského okolí. Až do vysokého stáří rád chodil, pozoroval přírodu, např. výbomně předpovídal počasí.

Práci v nedělní škole miloval. Jeho žáci po letech vzpomínají na písně, většinou z "Písní cestou života", které zpívali. "Děti, píseň je vlastně modlitba", říkával a napomínal neposedy, jména Hus, Komenský, Masaryk se často ozývala v jeho výkladech a je třeba dodat, že životy i díla těchto mužů měl prostudované. Veliká kniha s osobními poznámkami o tom podává svědectví.

Celý jeho život určovala jeho hluboká víra v Ježíše Krista jako osobního Spasitele a úcta ke Knize knih - Bibli, jejímž vedení se snažil podřízovat od mládí do vysokého stáří a neokázale o tom svědčit, předávat světlo mladé generaci.

Evangelické kostely na jižní Moravě

Červený kostel v Brně

Ačkoli v Brně nebyl po vydání tolerančního patentu dostatečný počet evangelíků, majitel textilní továrny, osvícený katolík, J.L.von Köfler měl na císaře a jeho okolí takový vliv, že 18.7.1872 bylo zřízení sboru povoleno. První bohoslužby se konaly na Boží hod vánoční 1782 v jedné tovární místnosti. Modlitebna byla zřízena z bývalé stavovské jízdamě na dnešní Husově ulici. Sloužila sboru až do postavení Červeného kostela. V roce 1785 neměl sbor více než 200 členů. Někteří však patřili mezi zámožné brněnské podnikatele. Většina příslušníků brněnského luterského sboru byla německé národnosti, ale až do roku 1882 se ke sboru hlásili i všichni čeští evangelíci v Brně - luteráni i reformovaní. Dvakrát do roka se vysluhovala Večeře Páně česky. Sbor měl na starost německé evangelíky od Znojma až po Jihlavu, Olomouc a Přerov.

O stavbě nového kostela bylo možno jednat až po vydání protestantského patentu, kterým roku 1861 císař František Josef I. přiznal evangelíkům rovnoprávnost. Prostředky na stavbu se získávaly z darů a věcné loterie, do které věnoval hlavní výhru sám císař. Losů se prodalo 50 tisíc. Za známení nových liberálních poměrů se považovalo, že město přenechalo evangelíkům atraktivní pozemek v hlavním pohledu nově vznikající okružní třídy. Konkurs, do kterého bylo přihlášeno 8 návrhů, vyhrál architekt Heinrich Ferstel, autor známého votivního kostela ve Vídni. Stavba byla zahájena roku 1863.

Ferstel ji pojal jako neorientovanou podélnou trojlodní síň s před síní a tribunou v závěru apsidy, která byla tehdy v protestantských kostelech obvyklá. Žebrovou klenbu nese 12 sloupů a 17 vnějších opěrných pilířů. Ačkoli poměr jednotlivých částí k celku je ve zlatém řezu, působí stavba díky mohutnému průčelí a neornitnutému červenému zdivu robustně. Je provedena ve stylu severoněmecké gotiky a stala se vzorem i pro ostatní luterské kostely na Moravě (Olomouc, Opava, Ostrava). Byla to ve své době první velká a náročná stavba nekatolického kostela mimo tradiční evangelické země.

V okolí kostela bylo německé gymnázium (nyní JAMU) a technika (nyní lékařská fakulta). Současně byla postavena i německá škola a fara

(Opletalova 6). Kostel byl obehnan mříží, která ho chránila před poškozením. Věž je vysoká 51 m, chrámová loď má délku 45 m, šířku 21 m a výška klenby je 16 m.

Nad vstupním portálem byl německý nápis: „Ostíhej nohy své, kdož jdeš do domu Božího a přijď, abys slyšel“ (Kaz 5,1). Je zde také Luterův znak: růže v jejímž středu je srdce a kříž.

Kostel je osvětlen 17 velkými okny, jejichž pestrá skla vytvářela na stěnách barevné efekty. Mezi sloupky bylo deset kandelábrů s plynovým osvětlením. Oltář oddělený mříží je ze slezského mramoru a nad ním je nyní zakrytá freska Krista na kříži. Kazatelna je z velkokamérického mramoru v podobě tulipánu se symboly čtyř evangelistů. Z původního vybavení se zachovala ještě křtitelnice. Pro návštěvníky je k dispozici dvakrát 23 lavic. U hlavního vchodu jsou v podlaže otvory, kterými se vhněl teplý vzduch. Vnitřní zařízení kostela zaplatili svými dary nejbohatší členové sboru (rytíř von Hering kazatelnu, bratři Schölerovi oltář).

Kostel byl odevzdán svému účelu 25. srpna 1867 za přítomnosti brněnského starosty a 33 duchovních. Dámy v nákladných toaletách seděly vpravo, páni ve fracích vlevo. Superintendent Schneider dal kostelu název: Evangelische Christus-Kirche a požehnal celé stavbě i jejím částem. První kázání měl brněnský farář F. Schur.

Dopolední slavnost byla německá, odpoledne se v kostele shromáždilo velké množství českých věřících pro něž se konaly české bohoslužby. Slavnost byla zakončena slavnostním obědem v Lužánkách. Varhany od firmy Rieger z Kmova byly instalovány v roce 1887. Zvony musely být ve válce odevzdány německé říši.

První české bohoslužby po válce se zde konaly o svatodušních svátcích 1945 a pravidelně od září 1946. Kostel nově pojmenovaný po J. A. Komenském byl přidělen spolu s farou naší církvi. V roce 1960 převzala faru technika a vrácena byla teprve v roce 1990. V letech 1976 -1990 byl Červený kostel z bezpečnostních důvodů uzavřen. Je evidován jako kulturní památka.

Jiří Gruber

Čerpáno ze vzpomínek F. Švandy, V. Doleželové, Z. Pokorné a z knihy Brněnská okružní třída.

Kniha

Kniha, kterou byste neměli minout

Eva Šimková

18. listopadu 1998 byla v knihkupectví Kalich uvedena ke čtenářům kniha rozhovorů Štěpána Hájka a Michala Plzáka se Svátou Karáskem:

Vino tvé výborné.

V podvečer na malou neokázalou slavnost v prodejně s knihami se všichni příznivci zpovídaného autora rozhodně nemohli vejít. Zazpíval na ní hudebník Karel Vepřek, zazpíval i Svát'a Karásek a taky přečetli kratičký fejeton z právě vydané knihy - výbornou historku o přínosu "slovanského pojetí víry".

Kdo z přítomných Svát'u Karásku neznal, byl přinejmenším zaujat. Ti, kdo ho znali, a to byli vlastně skoro všichni, s uspokojením zjistili, že zpívající farář Svatoopluk Karásek je ani tentokrát nezkalme - je opravdu neodolatelný vypravěč.

Ke knize rozhovorů *Vino tvé výborné* se sešli ve spolupráci tři evangeličtí faráři: Štěpán Hájek - farář v Horních Dubénkách a šéfredaktor časopisu *Protestant*, Michal Plzák - farář v Praze - Jarové a redaktor časopisu *Bratrstvo* se Svatooplukem Karáskem farářem u Salvátora. Ten na jejich otázky vypovídá o svém životě od narození za války až po současnost. Četba je napínavá, o životě křesťana, který má neotřelé pojetí o křesťanství a který zcela originálně přistupuje k tajemství Božího Slova, jak o něm napsal biskup Václav Malý.

Kniha *Vino tvé výborné* si nenechte ujít, i když je dosti drahá. Stojí Kč 196,-. Setkáte se v ní s křesťanem, který se snaží žít podle Ježíšových přikázání sloužit bližním a poznáte, jak je to dramatické a nelehké. V roce 1980 donutila totalitní moc Svát'u Karásku emigrovat, takže nakonec zakotvil ve Švýcarsku, kde dostal možnost působit ve sboru jako farář. Ze dorozumění není někdy snadná věc, dokládá aspoň

kratička ukázka z knihy *Vino tvé výborné* (str. 241).

"Když mi byly čtyři roky, máma vymyslela, že si budeme dávat pod stromček tvořivé dárky. Brácha vydílal kanoi a mě máma naučila asi 5 vět anglicky. Dala mi otázku a já jsem jako dárek tátovi na ně odpovídal. Jedna odpověď zněla - The eagle flies. Orel lítá.

A teď jsem měl v jednom sboru přednášku o umění v Čechách a jako ukázkou jsem tam vyprávěl příhodu s orlem, který je zavřený v kleci, shora na něj kálejí vrabci, ale on ve svém srdci žije svobodným srdcem. V této vnitřní svobodě přirovnávám potupeného orla ke Kristu, který též s vizí Boží svobody v srdci snášel potupu od lidí. Udělal jsem ale v němčině chybu - orel se řekne německy Adler. Přeskočilo mi to z dětství na angličtinu, takže jsem celou dobu říkal Eagle a to je německy ježek (Igel). A teď oni na mě koukali s otevřenou hubou a já jsem to rozjižděl, abych jim to ukázal, a rukama jsem mával, jak poletí, a oni pořád koukali bibě - a pak to zkončilo a šel se mnou kurátor a říkal: "No to je právě ten rozdíl mezi vámi Slovany a námi, to vy máte takovou imaginaci, my na to jsme úplně nemožný, to si nikdo z nás nedovede přestavit, že v posraným ježkovi, který jednou vzlétne, by mohl být Spasitel světa! My jsme tak ubohý a to vám závidíme!"

Při četbě knihy *Vino tvé výborné* se rozhodně nebudete nudit, ať jste mladí nebo staří čtenáři. Mnoho se dozvíte a o mnohém budete muset přemýšlet. Profesor Starého zákona na Komenského fakultě Jan Heller o Karáskovi napsal: "Všechno, co je na Karáskovi těm učesaným těžko přijatelné, je součástí jeho služby, totiž snahy být co nejbližší těm, co jsou dole."

Karásek vypravěč má dar zaujmout nejen lidi z církve, ale i ty, kdo o evangelium dosud neslyšeli. Tolik moje doporučení.

Dětský koutek

Poznej příběh

V této rubrice najdeš vždy obrázek z biblického příběhu. Tvým úkolem bude poznat o jaký příběh se jedná a přečíst si ho v Bibli.

Stránku připravil Marek Baláš

obrázek s příběhem

Správná odpověď je: "Příběh Kaina a Abela." Najdeš ho v I. knize Mojžíšově, 4 kapitole.

Dům neučiníme velkým tím, že do něj vložíme mnoho časného majetku, ale tím, že v něm budeme vychovávat děti v bázi Boží a v ctnostech; do toho se nesmíme bát vložit námahu i úsilí.

František Saleský

Děti osvěžují život a tiší srdce.

Friedrich Schleiermacher

Trošku smíchu

Ve vlaku sedí mladík a čte si Bibli. Po chvíli vykřikne: "Bůh je borec, převedl celý izraelský národ prostředkem Rudého moře."

"Ale prosím vás", schladí ho jeden ze spolucestujících. "Vždyť prý tam bylo jen 20 cm vody."

Mladík čte dál a po chvíli znovu vykřikne: "Bůh je borec, utopil celé Egyptské vojsko ve 20 cm vody."

Anketa

Pro dnešní anketu jsem si připravil otázku na téma:

Co by se mělo ve sboru změnit ?

Anketní otázka byla položena pouze ve sboru Brno I.
Stranu připravil Milan Cahlík

sestra, 18 let:

1) Chtěla bych změnit čas, kdy jsou při bohoslužbách ohlášky - před závěrem je to trochu jako pěst na oko, člověku to úplně odvede myšlenky na něco úplně jiného...

Měly by být buď úplně na začátku, nebo po první písni.

2) Chtěla bych, aby byla možnost během týdne jít někam do klidu, ticha..., kde by bylo možno přemýšlet, modlit se atd. Mám-li např. hodinu ve městě čas, není kam jít. Chtělo by to nějaké místo, kde by bylo možné ztišení během každodenního shonu...

3) Písne v kostelech hrát tak, aby účastníci bohoslužeb neusnuli. To by přece neměly být umíráčky, ale písne oslavující Boha, vyjadřující radost...

sestra:

1) Bezbariérový vstup do kostela a na faru
2) Vadí mi, že při bohoslužbách se zpívají písne, které málokdo umí (občas), takže to vyznívá zvláště.

sestra, 15 let a 3 měsíce:

1) Mohlo by se dělat více ekumenických akcí.
2) V Červeném kostele je zima

sestra, 15 let:

1) Lidi by se měli mezi sebou více znát.
2) V Červeném kostele je dost zima
3) Více rodinných nedělí

bratr, 20 let:

1) Chtěl bych, aby se písne zpívané při bohoslužbách se hráli trochu rychleji

2) Večeře Páně by mohla být vysluhována kolem celého kostele - větší sounáležitost sboru

bratr, 19:

Bylo by dobré, kdyby fungoval zvukový systém v Červeném kostele tak jak má. (žádné nezvané rádio, žádné chraplavící reproduktory)

sestra, 15 let:

Rodinné neděle nejsou moc zábavné.

bratr, 17 let:

1) Chtěl bych, aby se prodávali lepší knížky než se prodávají dnes v kostele. Je tam také malý sortiment knih, o pohlednicích a jiných věcech ani nemluvě.

2) V Červeném kostele je dost kosa.

bratr, 20 let:

1) Chtěl bych, aby sbor prodával lepší a pro lidi srozumitelnější knihy než dosud prodává v kanceláři sboru (kupuje tam knihy někdo?). Pěkné byly např. ty, co byly doporučovány sestrou Katkou V. v Jedničce. Takové knihy prodávejte.

2) Myslím si, že názory mladých ve sboru téměř všichni podceňují a nevyslyší je právě proto, že to vyslovili ti mladí.

3) Chybí mít taková podpora ve víře od členů sboru. Málo kdo se snaží ostatní potěšit evangelií zvěstí (např. při mládeži, při kávě a čaji po kostele), chybí nám otevřenost ve sboru, moc se zabýváme nepodstatnými věcmi, ale kdo naposled řekl svému bratru ve sboru, že si váží jeho práce, jeho lásky, že ho má rád.....

sestra, 20 let:

- ◆ myslím si, že by bylo fajn, kdyby farář měl čas jít na akci dorostu (aby se mohli dát dohromady)- jinak řečeno: byla bych ráda, kdyby naše mládež i dorost byly ucelenější skupina.
- ◆ moc se mi celkově nelíbí mládež, ale nevím co s tím - asi by tu opravdu vždy měl být nějaký farář.

sestra, 18 let:

- ◆ Kdyby to šlo, prodala bych některé lidi (z některých důležitých resortů) do dalekých krajů - bez zpáteční letenky. Speciálně do "rady starších" bych přestala volit "tradici" a zdánlivou úctu ke stáří, ale mladé schopné lidi.

sestra, 22 let:

- ◆ V Červeném kostele by se mohla vysluhovat Večeře Páně jako jeden kruh kolem kostela. Nevznikaly by tlačence.
- ◆ V mládeži či dorostu (tam ale nechodím) by se tématem 1. programu mohlo stát i téma obecnější, jehož základem nebude 1 konkrétní text z Bible, ale naopak můžeme se snažit hledat odpovědi na otázky, které nám přináší život.

bratr, 17 let:

- ◆ Při vycházení z kostela po bohoslužbách mi vadí, že kazatelé se nesoustředí na pozdravy lidí, s kterými si podávají ruce. Často se přitom dokáží bavit s jiným člověkem o něčem úplně jiném. Taký stisk ruky by mohl být vřelejší.
- ◆ Bratr farář Gruber by mohl mít někdy kratší kázání (ale jenom drobet).

z ankety mezi presbytery:

- ◆ umožnit účast na bohoslužbách invalidním členům - odvoz auty
- ◆ lepší kontakty se staršovstvy brněnských sborů, např. jednou ročně společně sejtí

- ◆ co nejdříve zvětšit prostory sborové kuchyně, pro akce, které se u nás konají je malá
- ◆ pro ty, kteří chodí do zaměstnání jsou stále změny v bohoslužbách zátěží. Ani ten kostel nezůstal, jak byl
- ◆ na bohoslužby chodí asi 10% "papírových" členů. Stále nevíme, jak "přilákat" obyvatele sídlišť. Možná by pomohla nějaká pozvánka, sborový dopis
- ◆ přála bych si častější podávání ruky - pozdravení pokoje při bohoslužbách. Lidé se zde málo znají a mohlo by nás to sblížit a mohli bychom si tak uvědomit, že jsme tu jedni pro druhé
- ◆ nehýbala bych začátky bohoslužeb v našich kostelech, zejména v Červeném kostele, kam chodí i lidé z města a z jiných sborů. Vítám však častější společné bohoslužby
- ◆ do práce ve sboru je zapojeno málo lidí. Okruh těch „pracovitějších“ by se měl rozšířit, někdy mám však dojem že se o to ani nestrojí
- ◆ něco by se mělo udělat pro užší spolupráci varhaníků a farářů
- ◆ - znovu se domluvit, zda mají presbyteri stát před bohoslužbami před kostelem a vítat
- ◆ opravit svícny v Červeném kostele
- ◆ oživení sboru - okrajových členů především, vzbudit misijní povědomí jako úkol každého křesťana
- ◆ je třeba se veřejně vyjadřovat nejen k věcem „prvoplánově“ náboženským ale také k „běžným“ tématům o nichž se píše v novinách, časopisech a hovoří v televizi. Jsme součástí tohoto světa a neseme svůj díl odpovědnosti
- ◆ cizojazyčné ekumenické bohoslužby v době konání BVV
- ◆ měli bychom více pamatovat že mnozí jsou na tom daleko hůř a podporovat finančně (a třeba i jinak) sbory nebo misijní činnost v zemích, kde je to třeba
- ◆ potřebujeme větší sál na fáře a větší kuchyni

Brněnská ekumena

V této rubrice bychom se měli postupně seznamovat ve všech církvích na území Brna, ale dovoluji mi malé odbočení: co vlastně víme o dvou sousedních evangelických sborech, tedy židenickém a husovickém?

Několik bratří a sester z těchto sborů se s námi setkává v kavárně, zpěvu nebo mládeži, někdy reagujeme na pozvání a jdeme si k "sousedům" poslechnout zajímavou přednášku, koncert nebo k nim prostě jdeme na bohoslužby. Mnoho vzájemných návštěv však není a proto vám dnes chci zprostředkovat to, co mi o svém sboru laskavě řekl pan farář Kašpar.

Sbor českobratrské církve evangelické v Židenicích byste našli na ulici Jílkově č. 74 ve funkcionalistickém kostelíku a přilehlých domech, které slouží jako sborový dům a fara. Sbor má 650 členů, k bohoslužbám se schází průměrně 110 - 120 bratří a sester. Vznikl původně jako kazatelská stanice jediného brněnského sboru na Pellicově ulici. Bylo to v roce 1921 a až o deset let později se stal sborem samostatným. První modlitebna byla postavena

v roce 1924, o šest let později zakoupeny dva domy v sousedství a v roce 1936 byl postaven již zmíněný kostel na ulici Jílkově. Prvním farářem zde byl Antonín Venc, od r. 1961 Jan Sláma a od r. 1971 Vladimír Doule. V roce 1985 se židenickým farářem stal Vladimír Kalus (otec našeho bývalého faráře Pavla Kaluse). Po jeho tragické smrti sloužila ve sboru jako duchodkyně Jana Kalusová a až v roce 1991 byl zde farářem zvolen Pavel Kašpar.

K židenickému sboru patří z brněnských částí kupř. Černovice, Slatina, Šlapanice, Vinohrady, Lišeň, Juliánov, Pozořice a dále celá řada obcí od Brna směrem na Blansko. V Blansku se konají bohoslužby každou neděli ve 14 hodin, a sice v bývalém pravoslavném kostele, který dnes patří církvi československé-husitské. Bohoslužby v kostele na Jílkově ulici č. 74 se konají v neděli v 9 hodin a biblická hodina pro dospělé je vždy ve čtvrtek v 19 hodin ve sborovém sále. Mládež se schází v úterý v 19 hodin. Bude-li se v židenickém sboru dít něco mimořádného, rádi vás o tom budeme informovat.

Lida Marková

Program modlitebního aliančního týdne - 10.1. - 17.1.1999

Kdy	Kde
neděle 10.1.	CB, Kounicova
pondělí 11.1.	BJB, Smetanova
úterý 12.1.	ČCE, Pellicova
středa 13.1.	AC, Životského
čtvrtek 14.1.	ČCE, Lidická
pátek 15.1.	ČCE, Jílkova
sobota 16.1.	Armáda spásy, Staňkova
neděle 17.1.	CČSH, Botanická

Kdo
Apetaurer, AC
Romanovský, KS
z BJB
Marek, CB
z ČCH
z Armády spásy
Gruber, ČCE
Mikulášek, f.k.církev
začátky vždy v 18.00

Týden ve sboru

Brno I

Brno II

Pondělí

- ♦ 11. 1. Staršovstvo v 18³⁰
- ♦ 18. 1. liturgická komise v 19⁰⁰
- ♦ 25. 1. vzdělávání v 19⁰⁰

- ♦ 19⁰⁰ mládež

Úterý

- ♦ 17⁰⁰ biblická hodina dětí
- ♦ 17⁰⁰ dětský klub
- ♦ 18⁰⁰ dorost YMCA

- ♦ 18⁰⁰ biblic. hodina v Kr. Poli
- ♦ 19³⁰ třicátníci (5. a 19.1.)

Středa

- ♦ 10⁰⁰ příprava ke křtu
- ♦ 14⁰⁰ příprava ke křtu
- ♦ 15⁰⁰ kavárnička
- ♦ 16⁰⁰ konfirmační cvičení
- ♦ 18³⁰ příprava Ned. školy
- ♦ 19⁰⁰ sdružení YMCA

- ♦ 18⁰⁰ biblic. hodina v Blahoslavově domě

Čtvrtek

- ♦ 17⁰⁰ biblická hodina pro dospělé
- ♦ 15⁰⁰ Rychmanov biblická hodina dětí a konfirmační cv.

- ♦ 16⁰⁰ příprava konfirmandů C
- ♦ 17⁰⁰ vyučování dětí

Pátek

- ♦ 18³⁰ zkouška pěveckého sboru
- ♦ 20⁰⁰ starší mládež YMCA

- ♦ 14⁰⁰ příprava konfirmandů A
- ♦ 15⁰⁰ vyučování dětí, příprava konfirmandů B

Neděle:

- ♦ 9⁴⁰ modlitební chvíle
- ♦ 10⁰⁰ nedělní škola

Sobota

- ♦ 10⁰⁰ služby Boží v domově duchodců na Kociánce (9. a 23.1.)

SETKÁVÁNÍ - brněnský evangelický měsíčník - Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. **Odpovědný redaktor:** J. Gruber, J. Vítek. Vychází 10 x ročně poslední neděli v měsíci. Časopis je možné objednat na adrese sboru ČCE Brno I. Na stejnou adresu je možné posílat i literární příspěvky. **Doporučená cena 10 Kč.** Adresa sboru ČCE Brno I - Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 05/ 42211453 Adresa sboru ČCE Brno II - Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 05/41 21 24 69 **Datum uzávěrky příštího čísla: 20. 1. 1999**